

• САМАЯ ДАРАГАЯ РЭЧ У ДОМЕ •

Конкурс часопіса "Вясёлка" і Саюза пісьменнікаў Беларусі

Дзвярная ручка

Цудоўна, калі людзі, асабліва цікаўныя дзеці, ведаюць і шануюць памяць продкаў і свае да-машнія рарытэты. Значнасць гэтых рэчаў не ў тым, што яны дарага каштуюць, а ў тым, што ў доме яны асвятляюць прастору памяццю аб мінулым, аб продках. Такая рэч знойдзецца амаль што ў кожнай хаце ці кватэры. Ёсць такія рэліквіі і ў маім доме.

З 1876 года, пасля заканчэння будаўніцтва ўчастка Лібава-Роменскай чыгункі Бабруйск — Гомель, пачалося інтэнсіўнае будаўніцтва чыгуначнага вакзала, майстэрань, дэпо. Насельніцтва Гомеля ў той час складала ўсяго 13 тыс. чалавек. І расійскія ўласнікі чыгункі пачалі запрашаць у Гомель спецыялістаў з будаўнічымі спецыяльнасцямі.

Так і аказаліся ў Гомелі мае дзядуля Якаў Калашнікаў, які быў добрым мулярам, і бабуля Акуліна. У 1891 годзе дзядуля збудаваў невялічкую драўляную хатку, у якой выраслі трое яго сыноў.

З часам хатка струхнела, і ўжо мой бацька на яе месцы ў цяжкі пасляваенны час паставіў невялічкі домік, у якім яны з матуляй вырасцілі трох дачок і мяне.

У свой час ужо я крыху пашырыў і дабудаваў яго, усталяваў добрыя дзверы з сучаснымі замкамі і ручкамі. І так склаліся абставіны, што латунная дзвярная ручка, якую дзед Якаў прывёз з Расіі і якой карысталіся яшчэ і дзедавы продкі, аказалася лішняя.

Таму я, не раздумваючы, прымацаваў яе над новай ручкай да дзвярэй, што адкрывалі ўваход у старую палову дома, дзе выраслі мы з сёстрамі.

І цяпер, уваходзячы туды, я нібы адчуваю цеплыню рук усіх сваіх продкаў.

Яўген КАЛАШНІКАЎ,

Ганаровы член Саюза пісьменнікаў Беларусі

